

ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἶρηκα φίλους, ὅτι πάντα ὅσα ἤκουσα παρὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐγνώρισα ὑμῖν» (Ἰωάν. ΙΕ΄ 14—15). Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἴσοι πρὸς ἀλλήλους· δὲν ὑπῆρχε διάκρισις μεταξὺ αὐτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἄνθρωποι παντὸς ἔθνους καὶ κοινωνικῆς θέσεως ἢ ἀναπτύξεως προσεκλήθησαν ν' ἀποτελέσουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Πάντες εἶνε ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, Ἕλληνες καὶ βάρβαροι. «Καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐβαπτίσθημεν» (Α΄ Κορινθ. ΙΒ΄, 13).

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔξισταζόμενος, δὲν εἶνε μικρὸς· εἶνε εὐγενῆς διότι ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καί, ὡς εἰκῶν, ἀποβαίνει καὶ ὁμοίωμα Αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε μέγας διὰ τῆς διανοίας, τῆς ἐλευθερίας του καὶ τοῦ αἰσθημάτων. «Καὶ ἂν ἡ κτίσις ἅπασα μὲ φονεύσῃ, λέγει ὁ πολὺς Πασκάλ, ἐγὼ εἰμι ἀνώτερος τῆς κτίσεως, διότι ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἀποθνήσκω, ἡ δὲ κτίσις τὸ ἀγνοεῖ» (Pensées I part. 4). Τ' ἀνθρώπινα μεγαλεῖα εἶνε ψευδῆ· στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ κρημνίζονται εὐκόλως. Ὁ δὲ θάνατος συντρίβει καὶ καταρρίπτει πάντα τὰ ψευδῆ μεγαλεῖα, διότι στιγμή εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ σβέννυται ὡς λαμπράς, καὶ τὰ ὀσῆ μεταβάλλονται εἰς τέφραν. «Εἰ πάντα τὰ ἔθνη, ὡς σταγὼν ἀπὸ κάδου, καὶ ὡς ροπὴ ζυγοῦ ἐλογίσθησαν» (Ἡσαΐ. 44, 76). Οἱ νεκροί, ἔνδοξοί τε καὶ ἄδοξοι, τίθενται ὑπὸ τὴν γῆν ἐν μέσῳ τῶν πενθίμων κυπαρίσσεων καὶ μοσχοβόλων ἰτεῶν ἐν τελείᾳ δημοκρατικῇ ἰσότητι. Ὁ τάφος ἐγκλείει μόνον τὰ ὀσῆ καὶ τὴν σποδόν· τὰ κρανία τῶν ἰσχυρῶν καθιστᾷ παίγιον καὶ αὐτῶν τῶν παιδίων.

Ἄλλ' ὑπάρχει ἀληθῆς εὐγένεια. Εἶνε ἡ εὐγένεια, τὴν ὁποῖαν δημιουργεῖ ἡ ἀρετὴ. Αὐτὴ εἶνε ἀληθῆς· εἶνε ἀθάνατος διότι δὲν ἐξαφανίζεται οὔτε ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν μεταβολῶν, οὔτε ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου, οὔτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πάντων φοβερωτάτου, τοῦ θανάτου. Ὁ ἀληθῆς χριστιανὸς εἶνε ἀληθῶς εὐγενῆς· δὲν παύεται «κοινὰς ὠφελείας ἰδίους μόχθοις πορίζειν», οὔτε ζητεῖ τὴν παρ' ἀνθρώπων δόξαν, ἀλλὰ τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ οὕτω τρέχει τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα «ἐν ὑπομονῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ» (Β΄ Κορινθ. ζ΄. 5), ἀφορῶν «πρὸς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. ΙΒ΄, 2).

Ἄλλ' ἂς ἀκούσωμεν τί λέγει περὶ τούτου ὁ ὑψηλῆς Γρηγόριος Ναζιανζηνός. «Οὗτος ἄριστος ἐξ ἀρίστων καὶ ἐξ εὐγενῶν εὐγενέστατος. Εὐγένειαν δὲ

λέγω, οὐχ ἦν οἱ πολλοὶ νομίζουσιν· ἄπαγε! Οὐ πρὸς ἡμῶν οὕτω θαυμάζειν, οὐδὲ φιλόσοφον, τὴν ἐκ μύθων καὶ τάφων ἐρχομένην καὶ πάλαι σεσημασίας ὀφρῶς· οὐδὲ τὴν ἐξ αἱμάτων καὶ γραμμάτων προσογιμένην, ἣν νύκτες χαρίζονται καὶ βασιλέων ἴσως οὐδὲ εὐγενῶν χεῖρες προσταττόντων, ὥσπερ ἄλλο τι, τὴν εὐγένειαν· ἀλλ' ἦν εὐσέβεια χαρακτηρίζει καὶ τρόπος καὶ ἡ πρὸς τὸ πρῶτον ἀγαθὸν ἀνοδος ὅθεν γεγόναμεν» (Λογ. ΚΣ΄ καὶ Γ΄). Εὐγενῆς ἄρα εἶνε ὁ ἀληθῶς σοφὸς καὶ ἐνάρετος, ἐνῶ «δυσγενῆς ὁ ἐν τῇ κακίᾳ συγγέας καὶ μορφὴν ἐτέραν ἐπιβαλὼν ἑαυτῷ, τὴν τοῦ ὄψεως» (Ὁ αὐτὸς πρὸς Ἄρειαν. καὶ ἑαυτὸν).

Διὰ τῆς ἀληθοῦς μορφώσεως καὶ τῆς ἀρετῆς ὁ ἄνθρωπος ἀποβαίνει ἀληθῆς ἄνθρωπος, ἀποβαίνει εὐγενῆς καὶ δὲν διαψεύδει τὴν προσηγορίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄριστα ἐξεικονίζει ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν Ἰωάννης. «Ὅταν σὲ ἴδω ἀλόγως βιοῦντα, πῶς σὲ καλέσω, ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ βοῦν; ὅταν σὲ ἴδω ἀρπάζοντα, πῶς σὲ καλέσω ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ λύκον; ἔλαβες εὐγένειαν παρὰ Θεοῦ, πῶς προδίδως τὴν ἀρετὴν τῆς φύσεως;» (Λόγ. α΄ εἰς τὸ μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος).

Τὴν ἀληθῆ, τὴν ἀθάνατον εὐγένειαν πρέπει νὰ ἀγαπήσωμεν καὶ ἐπιζητήσωμεν. Διὰ ταύτης θὰ κληθῶμεν μεγάλοι ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν. «Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὕτως μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. ε΄, 19).

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΥΚΑΡΠΙΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Οὐδεὶς ἔντιμος ἀναγνώστης τῆς ἀγ. Γραφῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμήν δύναται νὰ ἀμφιβάλῃ ὅτι τὸ ὑπερφυσικὸν εἶνε στενωῶς συνδεδεμένον μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑβραίων. Οὐδεμίαν σπουδαιότητα ἔχει ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐπασχολοῦν ἡμᾶς ζήτημα τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σύγχρονος ἀρνητικὴ κριτικὴ σημαντικῶς μειοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἐν τῇ Παλ. Διαθήκῃ ὑπερφυσικῶν γεγονότων. Διότι, ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐκμηδενίσῃ ὀλοσχερῶς, πάντοτε θὰ ἀπομείνῃ ἀριθμὸς τις ἐξ αὐτῶν εἰς οὐδεμίαν ἀναίρεσιν ὑποκείμενος. Ἐφ' ὅλης τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραήλ, ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Τίτου καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, διακρίνεται ἐκδηλὸς ἡ σφραγὶς τοῦ θεοῦ δακτύλου, μὲ τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο ἡ ἀγ. Γραφή ἢ σώζεται, ἢ πίπτει. Ἐὰν ἡ ἀφήγησις τῆς Παλ. Δια-

θήκης κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς γεγονότα ἀποδειχθῆ ὅτι εἶνε ψευδής, τί πρόπει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ λεχθῆ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἠθικὴν, τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν καὶ τὴν θαυμαστὴν ζωτικότητα τοῦτου τοῦ «Βιβλίου τῶν βιβλίων»; Τίς εὐσυνείδητος δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῆ; Προσέξατε—ἔγραψεν ὁ πασίγνωστος Huxley—εἰς τὸ ἀκόλουθον μέγα ἱστορικὸν γεγονός, ὅτι δῆλ. ἐπὶ τρεῖς ὄλας ἑκατονταετηρίδας τὸ βιβλίον αὐτὸ ἦτο στενῶς συνδεδεμένον μὲ τὴν ζωὴν παντὸς ὅ,τι θεωροῦμεν ἄριστον καὶ εὐγενέστατον ἐν τῇ χώρᾳ μας (σ. Ε. τῇ Ἀγγλίᾳ). Διὰ τῆς βοηθείας τίνος ἄλλου βιβλίου θὰ ἠδυνάμεθα τόσον ἀνθρωπιστικῶς νὰ ἐπιδράσωμεν ἐπὶ τῶν παίδων καὶ νὰ τὰ ὀδηγήσωμεν εἰς τὸ νὰ αἰσθάνονται ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ὀξίζει ἢ εὐλογίαν ἢ κατάραν εἰς τοὺς αἰῶνας ἀναλόγως πρὸς τὰς προσπαθείας του νὰ μισῆ μὲν τὸ κακόν, νὰ πράττῃ δὲ τὸ ἀγαθόν; Δὲν λέγω ὅτι τὸ ἐν τῇ Παλ. Διαθήκῃ παριστώμενον ὕψιστον ἰδεῶδες ἀποκλείει τὰ ἄλλα ἢ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην συμπληρώσεως. Πιστεύω ὅμως ἀκραδάντως ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶνε εἰς θέσιν σήμερον «νὰ περάσῃ» χωρὶς τὸ βιβλίον τοῦτο, ἴσως δὲ καὶ οὐδέποτε θὰ δυνηθῆ νὰ τὸ ἀποχωρισθῆ.

Διὰ νὰ γείνη ἀκριβοδικαία ἐκτίμησις τῆς εὐεργετικῆς καὶ ἐξευγενιστικῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν ἡ Π. Δ. ἴσκει πάντοτε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν λαῶν, θὰ ἔπρεπε νὰ προσαχθῶν τόμοι ὀλόκληροι γεγονότων. Τὰ εὐνοϊκὰ ὑπὲρ αὐτῆς γεγονότα, τὰ ὁποῖα προσάγουν οἱ πιστοί, δὲν θὰ ἦσαν τὰ ἁσθενέστερα· μᾶλλον θὰ ἦσαν τὰ ἰσχυρότερα, διότι προκειμένης κρίσεως περὶ τῆς Π. Δ. τερασίαν σπουδαιότητα κέκτηνται οὐχὶ τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα, ἀλλὰ κυρίως ἡ ἀτομικὴ ἐσωτερικὴ πείρα. Καὶ πράγματι· σχετικῶς πρὸς τὴν ζωικὴν σημασίαν τῆς Π. Δ. καὶ πρὸς τὴν ἀκατάλυτον αὐτῆς ἐπίδρασιν ἐγράφησαν μέχρι τοῦδε πλεῖστα συγγράμματα. Ὅλα δὲ ὁμοῦ λαμβανόμενα ἀναντιρρήτως δύνανται νὰ συνοψισθῶν εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ Π. Δ. δὲν εἶνε βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ἄνθρωπος, ἐὰν ἠδύνατο ἢ τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ συντάξῃ, ἐὰν τὸ ἠθελε. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ προσκαλοῦντες ἡμᾶς νὰ θεωρήσωμεν τὸ θαυμαστὸν τοῦτο βιβλίον ὡς ἀπλὴν ἐνσάρκωσιν κολοσσιαίας πλάνης ἢ αὐταπάτης. Ἐὰν ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Μωϋσέως, τοῦ Ἡλιοῦ καὶ τοῦ Ἡσαίου εἶνε ἀπλοῦν εἶδωλον, τὸ ὁποῖον οὕτοι ἐλάτρευον, βεβαίως ὑπῆρξαν θύματα δεισδαιμονίας καὶ ἀμαθείας, ὁπότε θὰ ἐχαρκτηρίζετο δικαίως τὸ βιβλίον ὡς σύνταγμα θλιβερᾶς αὐταπάτης. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλομεν νὰ ὀμολογήσωμεν

ὅτι ἡ Π. Δ. ἐν τῇ πραγματικότητι εἶνε πολὺ ὑπερφυσικότερα παρ' ὅ,τι πιστεύεται. Ἐὰν γείνουν δεκαὶ αἱ προϋποθέσεις τῆς ἀθείας, τότε ἡ ἀγ. Γραφή περιέχει θαύματα πολὺ περισσότερα καὶ τερατωδέστερα παρὰ ἐὰν ἐληφθῆ ὡς ἀληθῆς μαρτυρία περὶ ἀποκαλύψεως τοῦ θείου ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἔβραϊκοῦ λαοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν θὰ ἐξελαμβάνετο ἡ Π. Δ. ὡς μείγμα πλανῶν καὶ ἀπάτης. Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀπόπειρα νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς καθαρῶς φυσικὰς αἰτίας, ἤτοι νὰ ἐξηγηθῶσι καθαρῶς φυσικῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἔβραϊκοῦ λαοῦ γνωρίσματα, ἢ προέλευσις τι, ἢ θρησκεία του καὶ ἡ σημερινὴ του θέσις καὶ κατάστασις, ἀναντιρρήτως ἐγκλείει πολὺ περισσοτέρας δυσκολίας ἢ ἡ περὶ αὐτοῦ ἀποδεχθῆ παντὸς ὅ,τι μᾶς ἀναφέρει ἡ Π. Δ. Ὁ περιορισμὸς τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον τόσον προδήλως ἐμπεριέχεται εἰς τὰ σχέδια καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐκδηλωθεῖσαν καθ' ὅλην τὴν μακρὰν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ τοῦτου, κατ' ἀνάγκην ἐξωθεῖ εἰς τὴν παραδοχὴν μεγαλειτέρων θαυμάτων τῆς ἀπιστίας.

Ἄλλ' ἔτι μεγαλιέτεροι δυσκολίαι παρουσιάζονται κατὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς ἀπιστίας νὰ κλονήσῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπόδειξιν, ἢ ὁποῖα προκύπτει ἐκ τῆς καταπληκτικῆς συμπτώσεως τῶν πρὸ τρισχιλίων ἐτῶν ἐξενεχθειῶν περὶ τῆς τύχης τοῦ ἔβραϊκοῦ λαοῦ προρρήσεων πρὸς τὴν σημερινὴν του κατάστασιν. Διότι αἱ προρρήσεις τῆς Π. Δ. περὶ τοῦ διωγμοῦ τῶν Ἑβραίων καὶ περὶ τῆς, παρ' ὄλας τὰς καταδιώξεις, διατηρήσεως αὐτῶν καὶ σήμερον ὡς ἰδιαιτέρου λαοῦ, ἀπέκτησαν ἰσχὴν καὶ σημασίαν, τὴν ὁποίαν δύναται προσηκόντως νὰ ἐκτιμῆσῃ μόνον ὅστις προσεκτικῶς ἐμελέτησε τὰς ἐν λόγῳ προφητείας. Τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο σπουδαιότερα ἀγιογραφικὰ κείμενα περιέχονται ἀναντιρρήτως ἐν τῷ Δευτερονομίῳ (κεφ. 28 καὶ 29), καίτοι ὑπάρχουν καὶ ἀλλαχοῦ ἄξια προσοχῆς περικοπαὶ (π. χ. ἐν Λευίτ. 27, Ἱερεμ. 24, 8—10 κλ.). Αἱ φρικταὶ δοκιμασίαι, αἱ προρρηθεῖσαι εἰς τὸν ἔβραϊκὸν λαὸν ἐν τοῖς ἀνωτέρω κειμένοις, ἐπληρώθησαν μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας:

«Καὶ διασπερεῖ σε Κύριος ὁ Θεὸς σου—λέγεται ἐν τῷ Δευτερονομίῳ (28, 64—67)— εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς ἕως ἄκρου τῆς γῆς ... ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις οὐκ ἀναπαύσει σε, οὐδ' οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου· καὶ δώσει σοι Κύριος ἐκεῖ καρδίαν ἑτέραν ἀπειθοῦσαν, καὶ ἐκλείποντας ὀφθαλμούς, καὶ τηκομένην ψυχὴν (δηλ. θὰ τρέμῃ ἡ καρδία σου, καὶ θὰ δύουν οἱ ὀφθαλμοὶ σου καὶ θὰ ἀλλῆ ἢ ψυχὴ σου). Καὶ ἔσται ἡ ζωὴ σου κρε-

μαμένη ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου (δηλ. θὰ κινδυνεύῃ διαρκῶς ἢ ζωὴ σου), καὶ φοβηθῆσιν ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ οὐ πιστεύσεις τῇ ζωῇ σου. Τὸ πρῶτ' ἔρεις, πῶς ἂν γένοιτο ἐσπέρα· καὶ τὸ ἐσπέρας ἔρεις, πῶς ἂν γένοιτο πρῶτ', ἀπὸ τοῦ φόβου τῆς καρδίας σου ἃ φοβηθῆσιν, καὶ ἀπὸ τῶν ὄραμάτων τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἃ ὄψῃ...»

Δὲν παραθέτομεν ἄλλας περικοπὰς ἐκ τοῦ αὐτοῦ Δευτερονομίου ἐξ ἴσου σημαντικὰς, διὰ τὸ ἐπασχολοῦν ἡμᾶς ἐνταῦθα ζήτημα· παραπέμπομεν ὁμῶς τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν προσεκτικὴν ἀνάγνωσιν τῶν στίχων 52—59 τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου, διὰ νὰ ἐκπλαγῇ ἐπὶ τῇ κατὰ γράμμα ἐκπληρώσει τῶν προρρησέων ἐκείνων εἰς τὰς φοικτὰς σκηνὰς τῆς ὑπὸ τοῦ Τίτου ἀλώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἐὰν παραβάσωμεν τὸ προαναφερθὲν ἀγιογραφικὸν κείμενον πρὸς ὅ,τι πράγματι συνέβη μὲ τὸν ἑβραϊκὸν λαὸν καθ' ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σειρὰν τῶν δέκα καὶ ἑννέα αἰώνων, θὰ ἔχωμεν πρὸ ἡμῶν τὴν ἐξῆς φοβεράν εἰκόνα, ὡς παρουσιάζεται ἐν εἰδικῇ μονογραφίᾳ περὶ τῆς νῦν καταστάσεως τῶν Ἑβραίων, μαρτυρούσης τὴν προφητικὴν ἀληθολογίαν τῆς ἀγ. Γραφῆς:

«Ἡ ἱστορία τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς Σταυρώσεως ὑπῆρξε συνεχὲς καὶ μακρὸν πανόραμα σκηνῶν, προδιαζωγραφηθεισῶν ἐν ταῖς σελίδι τῆς Πεντατεύχου καὶ ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν προφητῶν. Ἐξορισθέντες ἐκ Παλαιστίνης, στερηθέντες ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Ἀδριανοῦ καὶ αὐτοῦ καὶ δικαιώματος τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἁγίας Γῆς, διωκόμενοι πανταχοῦ, ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τῆς Περσίας ὄριων μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, αἰώνως τρέμοντες διὰ τὴν ζωὴν των, ἐξαναγκαζόμενοι κατὰ τὸ πλεῖστον διάστημα τοῦ μεσαίωνα νὰ φέρωσιν ἴδιον ἔνδυμα, ἐν δὲ Περσίᾳ καὶ σήμερον ἔτι καταδικασμένοι εἰς τοῦτο, ἐκδιωχθέντες κατὰ χιλιάδας ἐξ Ἰσπανίας, αἰωνία λεία τῶν ληστικῶν συμμοριῶν τῶν σταυροφόρων ἐν Γερμανίᾳ, ἀντικείμενον ἐμπαικτικῆς διασκεδάσεως διὰ τοὺς χριστιανικοὺς ὄχλους καὶ θῦμα τῆς ἀπληστίας τῶν βασιλέων, οἱ Ἑβραῖοι ἔζησαν ζωὴν μακρὰν καὶ μαρτυρικὴν ὑπὸ διαρκῇ φοικτῇ καὶ διωγμούς. Ἀκόμη καὶ σήμερον εἷς τινας χώρας δὲν ἐπῆλθε πραγματικὴ μεταβολὴ τοῦ πρὸς αὐτοὺς αἰσθήματος τῶν παρελθόντων αἰώνων. Καὶ τώρα ἀκόμη εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀποστρεφῆς καὶ τοῦ μίσους τῶν λαῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τοὺς διέσπειρεν ἡ τύχη. Ὁ ἀντισημιτισμὸς τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος κατέστη τόσον γυμνῶς ἐκδηλὸς εἰς τὰς γνωστάς ὑποθέσεις τῶν Δρεῦφους καὶ Ζολᾶ, καὶ αἱ κατὰ

καιροὺς ἐν Ρουμανίᾳ ἀντισημιτικαὶ ἐξάψεις, ἰδίᾳ εἰς τὰς τάξεις τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, εἶνε κατ' οὐσίαν ἐλαφρὰ ἐπιφανειακὴ ρυτίδωσις τοῦ μεγάλου βαθέος ἐχθρικοῦ πρὸς τοὺς Ἑβραίους ρεύματος καὶ διηνεκῆς ὑπόμνησις, ὅτι ἡ τρομερὰ λαίλαψ τοῦ κατ' αὐτῶν διωγμοῦ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ ἐκραγῇ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Οὐδαμοῦ καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμὴν δύνανται νὰ εἴπουν οἱ Ἑβραῖοι ὅτι αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἀπόλυτως ἡσυχούς καὶ ἀσφαλεῖς».

Κατὰ τὴν μελέτην ὁμῶς τῆς ἀγ. Γραφῆς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παρατρέξῃ κανεὶς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου ἀποφασιστικῶς καὶ ἐπιμόνως γίνεται λόγος περὶ τῆς μελλούσης ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας (παρὰ τῷ Ἱερειᾷ 30, 3. 10—31, 35—37—33, 25—26· τῷ Ἀμὼς 9, 14 κλ.). Τὰ χωρία ταῦτα εἶνε ἀδύνατον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπλαῖ ὑποσχέσεις προσκαίρου ἀσφαλείας, ἢ ὡς ἀόριστόν τι ὄνειροπόλημα περὶ μεμακρομένου καὶ δυνατοῦ μέλλοντος. Ἐὰν δὲν θεωρήσωμεν τὰ κείμενα ταῦτα τῆς ἀγ. Γραφῆς ὡς ἀπλήν τῶν προφητῶν αὐταπάτην, ἔχομεν πλήρες δικαίωμα νὰ τὰ ἐκλάβωμεν ὡς ἀλάθητον ἄνωθεν προὑπόδειξιν μελλούσης ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Παλαιστίνην εἰς χρόνον γνωστὸν μόνον εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν.

Νὰ ἤχοισεν ἀρὰ γε ἡδῆ ἢ προρρηθεῖσα αὕτη ἐπιστροφή, ἐὰν κρίνη τις ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς κατὰ γεωμετρικὴν πρόοδον αὐξήσεως τοῦ ἑβραϊκοῦ τῆς Παλαιστίνης πληθυσμοῦ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας; Δὲν γνωρίζομεν. Οὐδ' εἶνε ἀνάγκη νὰ κατασκευάζωμεν οἰουσδήποτε συλλογισμοὺς περὶ τοῦ ποίας διαστάσεις θὰ λάβῃ ἢ λεγομένη «Σιωνιστικὴ κίνησις», ἢ ἂν θὰ ἀπολήξῃ εἰς μηδέν. Τοῦτο μόνον ἀνθρωπίνως ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ· ὅτι ἡ κίνησις αὕτη, κατὰ τὰ ὑπάρχοντα δεδομένα, τείνει νὰ ἐμφανισθῇ ὡς πλήρωσις τῶν προφητικῶν προρρησέων περὶ καλλιτέρου μέλλοντος τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. «Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἢ κίνησις αὕτη ἀποτελεῖ μέρος μόνον τοῦ συνθέτου ὅλου, τὸ ὁποῖον ταύτην τὴν στιγμὴν μελετῶμεν.

Εἶναι λοιπὸν πασιφανὲς ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ καταπληκτικὴν ἀντιστοιχίαν καὶ σύμπτωσιν μεταξὺ τῶν ἐν τοῖς ἱστορικοῖς καὶ τοῖς προφητικοῖς βιβλίοις τῆς ἀγ. Γραφῆς περιγραφῶν τῶν χαρακτηριστικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ καὶ τῶν προρρησέων τῶν μελλουσῶν τυχῶν αὐτοῦ πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα τῆς μεταγενεστέρας ἱστορίας των ὡς καὶ τῆς συγχρόνου αὐτῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι θέσεως.

Ἡ ὑπερφυσικὴ ἐρμηνεία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ παρουσιάζεται ὅλως φυσικὴ καὶ καθ' ὀλοκληρίαν ἐπαρκῆς, διότι παρέχει τὸν ἀληθῆ ἀποχρῶντα λό-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εὐαγγ.	Ἦχοι
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	3: Κυρ. ΙΕ' Λουκᾶ	Κυρ. ΔΒ'	Β'	β'
	10: > ΙΖ' Ματ.(Τελ.)	Ἀγ. Χαραλάμ.	Γ'	γ'
	17: > ΙΖ' Ματθαίου (Χαναanaίας)	Κυρ. ΙΖ'	Δ	δ'
	24: > ΙΖ' Λουκᾶ (Τελ.Φαρισαίου)	> ΚΕ' (Προδ.)	Ε'	πλ.α'

γον τοῦ πράγματος καὶ τὴν μᾶλλον ἱκανοποιητικὴν καὶ παμμερῆ ἐξήγησιν τοῦ προβλήματος. Ἐάν δὲν δεχθῶμεν τὴν ἐκδοχὴν ταύτην, τότε τὴν τεραστίαν ταύτην καὶ τόσον πολυσύνθετον ἀντιστοιχίαν καὶ συμφωνίαν ὀφείλομεν νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τυχαίαν σύμπτωσιν καὶ νὰ ἐξηγήσωμεν ὡς τυχαίαν διακύμανσιν τῆς «φυσικῆς ἐξελίξεως». Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀδυνατοῦμεν νὰ ὑπερπηδήσωμεν τὰς τερατώδεις δυσκολίας καὶ ἀπιθανότητας, αἵτινες κατ' ἀνάγκην εἶνε συναφεῖς πρὸς τὴν «φυσιοκρατικὴν» ἔποψιν τοῦ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν προβλήματος. Ἐκείνος ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ δεχθῆ τοιαύτην τῶν πραγμάτων τὴν ἐξήγησιν, ἀσφαλῶς καταπίνει κάμηλον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ἀγιογραφικὴ αὐτῶν ἐξήγησις δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς μετριώτατος κώνωψ.

Ἴδου πῶς ἡ περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἀγιογραφικὴ ἀφήγησις ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς ἱστορίας.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

(Αἱ κυριώτεραι εορταὶ τῆς ἐβδομάδος)

20. Ὁ Μέγας Ἐυθύμιος (376—473) ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Μελιτηνῇ, περὶ τοῦ δεκάονταετῆς ὡς πρεσβύτερος ἐπισκεφθεὶς τὴν ἁγίαν Γῆν διεβίωσεν ἐν σπηλαίῳ παρὰ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εἶτα ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἱερικῶν ὁδῷ. Ἡ ἀσθηροτάτη αὐτοῦ ἀσκησις εἰλκυσε πρὸς αὐτὸν πολλούς, οὗτω δ' ἴδρυσεν τὴν ἐπώνυμόν του Λαύραν. Τὸν βίον του συνέγραψεν ὁ Σκυθουπόλεως Κύριλλος, μάρτυς γενόμενος τῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου θαυμάτων καὶ ἀκουστῆς τῶν ἀσκητικῶν του κατορθωμάτων παρ' αὐτοπτῶν. Τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου εἶδεν ἐν τῇ λαύρᾳ αὐτοῦ κατὰ τὸν 13' αἰῶνα ὁ γνωστὸς ρώσος προσκνητῆς Δανιήλ.

25. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (329—389) ἐγένετο εἰς τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Σπουδάσας τὸ κατ' ἀρχάς μὲν ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, ἔνθα διὰ στενῆς φιλίας συνεδέθη πρὸς τὸν Βασίλειον, ἔπειτα δ' ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν ταῖς «χρυσαῖς Ἀθήναις». ἔνθα ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τὸν μετέπειτα παραβύτην αὐτοκράτορα Ἰουλιανόν, ἐχειροτονήθη κατόπιν ἄκων ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἐκλεγέντος εἰς ἐπίσκοπον Καισαρείας Βασιλείου ἐπίσκοπος

Σασίμων, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῶν γονέων του μεταβάς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐξελέγη ἐπίσκοπος αὐτῆς. Ὁ Γρηγόριος πολλὰς θλίψεις ἐδοξίμασεν ἐν Κ]λει ἐξ αἰτίας τοῦ ζωνικοῦ φιλοσόφου Μαξίμου καὶ συνετεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν διχονοιῶν κατὰ τε τὴν σύγκλησιν τῆς Β' Οἰκουμ. Συνόδου καὶ μετ' αὐτήν. Διὰ τοῦτο παραιτηθεὶς ἀνέκαμψεν εἰς Ναζιανζόν, ἔνθα ἔζησε βίον μονήρη συγγραφέων μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὁ Γρηγόριος ἀνεδείχθη ἰδίᾳ ὡς ρητωρ, ὡς δογματικὸς συγγραφεὺς καὶ ὡς ποιητής. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ σημασία του κυρίως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν δογμάτων, καὶ δὴ τοῦ περὶ τῆς ἁγ. Τριάδος, τοῦ Χριστολογικοῦ καὶ τοῦ περὶ τῶν σχέσεων πίστεως καὶ γνώσεως. Συνέγραψε 45 λόγους, ὧν τινες ζέκνηται μεγάλην σημασίαν, 243 ἐπιστολάς καὶ πολλὰ ποιήματα. Τὸ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐκδεδομένον γνωστὸν ποίημα «Χριστὸς πάσχων» δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν. Τὸ λείψανον αὐτοῦ ἀνεκομίσθη εἰς Κ]λιν τῷ 950 ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, μετὰ ταῦτα ὁμοῦς διενεμήθη εἰς Ρώμην (ὑπὸ τῶν σταυροφόρων) καὶ εἰς Ρωσίαν (ἡ κάρα αὐτοῦ).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Παιδαγωγικαὶ τολμηραὶ.

Δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῆ ὅτι τὰ νεώτερα ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν παιδῶν πειράματα εἶνε σχεδὸν ὅλα ἐνδιαφέροντα καὶ θαυμαστὰ καὶ συντελοῦσι πάντως εἰς τὴν πρόοδον τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης. Ὁφείλομεν ὁμοῦς νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ νέαι παιδαγωγικαὶ μέθοδοι δὲν μᾶς πείθουσιν ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῇ παλαιᾷ παιδαγωγικῇ, ὡς μὴ νέον, πρέπει νὰ θεωρηθῆ καὶ ἀπόβλητον. Ἐκ τῶν λόγων, οἱ ὅποιοι ἐξεφωνήθησαν ὑπὸ τινῶν νεωτεριστῶν παιδαγωγῶν κατὰ τὸ τελευταῖον ἐτήσιον ἐν Λονδίῳ συνέδριον τῶν παιδαγωγικῶν σωματείων, συμπεραίνομεν ὅτι οἱ νέοι παιδαγωγικοὶ προβαίνουν εἰς ἀσολλογίστους καὶ ἐπικινδύνους τολμηρότητας. Τὸ παιδίον—εἰπὸν τινες—πρέπει νὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερον ἵνα μόνον του ἀντικαταστήσῃ τὴν πειθαρχικὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐποπτεῖαν δι' αὐτοεποπτείας. Ἄλλὰ διὰ τὰ πλείστα τῶν ἀτόμων ἡ αὐτοεποπτεία εἶνε ἀποτελεσματῆς τῆς πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, δηλαδὴ τῆς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἐξωτερικῆς διαπαιδαγωγήσεως εἰς τὴν πειθαρχίαν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πρέπει νὰ συστηθῆ καὶ ἐπιδιωχθῆ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀτομικότητος· ἀλλ' ἡ θεωρία ὅτι τὸ παιδίον δέον νὰ ἀφεθῆ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀτομικότητός του κατὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ροπὰς καὶ ἄνευ ἐλέγχου ἀπὸ κύρους ἐξωτερικοῦ, θὰ ἀγάγη εἰς θλιβερὰ ἀποτελέσματα. Τὸ παιδίον ἀγροεῖ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ὅτι πᾶν μέλος τῆς ὀφείλει νὰ ὑπάγῃται ὑπὸ ἐλεγχόν τινα καὶ νὰ ἀποδέχῃται μορφήν τινα πειθαρχίας. Εἶνε ἤδη ἀποδεδειγμένον ὑπὸ τῆς πείρας ὅτι ἐκεῖνοι ἰδίᾳ κέκνηται αὐτοπεποιθήσῃ καὶ ἀνεξαρτησίαν καὶ εἶνε ἱκανοὶ ἐπιτυχέστερον νὰ ἀναπτύξωσι

τὰς ἀτομικὰς τῶν δυνάμεις καὶ ἰκανότητας, ὅσοι εἶχον προϋποβληθῆ ἰς μακρὰν καὶ αὐστηρὰν πειθαρχικὴν γυμνασίαν. Ἡ ἐποχὴ, ἡ ὁποία εἰρωνεύεται καὶ ἐμπαίζει τὴν πειθαρχίαν καὶ ἀφίνει ἕκαστον παιδίον νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐπιθυμῇ, παράγει γενεὰν ἀντίθετον πρὸς τὰς ἐπιδιώξεις τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀτομικότητος· δηλὰ δὴ γενεὰν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἄνευ ἀτομομοῦ «κομμένην ἐπάνω εἰς τὸ αὐτὸ σχέδιον», σκεπτομένων, πρᾶττότων καὶ ἐνδνομένων ὁμοιοτρόπως, χωρὶς φαντασίαν ἀτομικὴν, χωρὶς χάριν φέρουσαν τὴν ἀνεξάρτητον ἀτομικὴν σφραγίδα.

Ἄξιέπαινον ἔθιμον.

Τὸ ἔθιμον τῆς ἐπὶ θανάτῳ προσφιλῶν προσώπων εἰσφορᾶς χρηματικῶν ποσῶν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν καθιδρυμάτων ἀντὶ ματαίας αὐτῶν δαπάνης πρὸς ἐπίδειξιν, λαμβάνει ὁσημέραι διαστάσεις ἀξιεπαίνους, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς καθ' ἑκάστην ἐν τῷ τύπῳ ἀναγραφῆς ταιούτων προσφορῶν. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτῶν θεσμοποιεῖται παγίως ἐν τῇ κοινωσίᾳ μία νέα καὶ ἀστείρευτος πηγὴ παραμυθίας τῶν καθ' οἰοῦνδήποτε τρόπον πασχόντων, σταθερωτέρα βεβαίως τῶν σπασμωδικῶν καὶ κατὰ τυπικοὺς χρονικοὺς σταθμοὺς πενιχρῶν φιλανθρωπικῶν ἐκδηλώσεων.

Γολγοθᾶς καὶ Ὀλυμπος.

Ὁ ἐξ Οὐτρέχτης δόκτωρ Βίσσε ἐξεφώνησε λόγον ἐξ ἀφορμῆς τῆς νέας Ὀλυμπιάδος ἐπιτοῦ θέματος «Γολγοθᾶς καὶ Ὀλυμπος», διὰ τοῦ ὁποίου ἐχαρακτήρισε μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὴν σύγχρονον ὑπέρμετρον σωματολατρείαν ἐν τῇ σημερινῇ κοινωσίᾳ. Ὁ κόσμος σήμερον φέρεται παρασυρόμενος τόσον ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν διαφόρων «σπόρ», ὥστε ἡ μονομερὴς αὕτη ἀπορρόφησης ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὠθῆ εἰς σκέψεις πολλὰ μελαγχολικὰς. Οἱ «σπόρταμεν» εἶνε ἄνθρωποι θυσιάζοντες χάριν τοῦ σώματος σύνολον τὸν ἡνευματικὸν πολιτισμὸν, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὑγίαν. Ὁ Χριστιανισμὸς —προσέθηκεν ὁ ρήτωρ— δὲν ἀποκλείει τὴν μέριμναν περὶ τῆς φυσικῆς ὑγείας· τὸ σύγχρονον ὅμως «σπόρ» ὑπερακοντίζει τόσον ὑπερμέτρως τὰ ὄρια τῆς πρεπούσης τοῦ σώματος θεραπείας, ὥστε νὰ ἀποκομίζεται ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀποκλειστικῶς σαρκικός.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδριάξεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐξετάσασα διάφορα διοικητικὰ ζητήματα καὶ μελετήσασα πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν διατύπωσιν εἰδικῶν νόμων περὶ Μητροπολιτικῶν Ταμείων, εἰσηγουμένου τοῦ Σεβ. Μη-

τροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

— Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου χθὲς ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἀντιοχείας Γρηγορίου.

— Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος δι' Ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ὑπέμνησεν, ὅτι οὐδεὶς τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν δικαιούται νὰ μετοβῆ εἰς ἕτερον παροικίαν ἢ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας ἄνευ προηγουμένης κανονικῆς ἀδείας τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου, τῇ συναινέσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου τῆς Ἐπαρχίας εἰς ἣν ἐπιθυμοῦσι νὰ μεταβῶσιν, ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν οἱ Σεβ. Μητροπολίται τῶν εἰς Γεν. Διοικήσεις περιλαμβανομένων ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς ἑδρας τῶν Γεν. Διοικήσεων. Ὡσαύτως ὁ Μητροπολίτης ὁ ἔχων ἀνάγκην νὰ ἀπομακρυνθῆ τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ ὀφείλει ἐγκαίρως νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀδειαν δι' αἰτήσεως αὐτοῦ συντεταγμένην ἐπὶ τοῦ νενομισμένου χαρτοσήμου, ἐν ἣ νὰ ἀναφέρηται ὁ λόγος τῆς ἀπουσίας, ὁ τόπος τῆς μεταβάσεως καὶ ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς ἀπουσίας καὶ ἡ ἡμέρα ἀφ' ἧς θὰ ποιήσῃται χρῆσιν αὐτῆς, λαμβανομένου πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀπουσιάσῃ πλέον τοῦ μηνὸς κατ' ἔτος δυνάμει κανονικῆς ἀδείας καὶ τέλος ὅτι οὐδεὶς Μητροπολίτης δικαιούται νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἑαυτοῦ Παροικίας πρὸ τῆς λήψεως τῆς ἐγκρίσεως τῆς αἰτουμένης ἀδείας παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁ δὲ εἰς Ἀθήνας ἐρχόμενος, ἀπερχόμενος ἐντεῦθεν μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀδείας αὐτοῦ, εἰδοποιεῖ τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

— Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 72 παραγραφ. 4 τοῦ ἀπὸ 17 Δεβρίου 1923 περὶ ἐνοριῶν Νόμου ὁρίζεται, ὅτι ἱερεῖς, συμπληρώσαντες τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν παύονται· διὰ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 101 τοῦ αὐτοῦ Νόμου κανονίζεται ἡ περίθαλψις τῶν παυομένων ἐφημερίων, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρον 24 τοῦ ΓΦΗΣ'. Νόμου ἴση πρὸς τὸ ἡμῖς τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ἐφημερίου. Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς ἐξ ἀναφορῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐγένετο γνωστόν, ἱερεῖς παυθέντες οὐδεμίαν ἐνίοτε λαμβάνουσι περίθαλψιν, ἐντεῦθεν δὲ οἱ ὁπωσδήποτε τῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων ἀπαλλασσόμενοι ἱερεῖς οὐ μόνον αὐτοί, ὡς ἄτομα ἀναξιοπαθοῦσι, καὶ δὴ ἐν ταῖς τελευταίαις τοῦ βίου αὐτῶν ἡμέραις, ἐν αἷς ἰδιαιτέρας μερίμνης καὶ προστασίας δέον νὰ τυγχάνωσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ κληρὸς καθόλου ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν δεινότατον ὑφίσταται ἐξευτελισμὸν, ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος δι' Ἐγκυκλίου αὐτῆς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν, ὅπως τὸ μὲν μετὰ φειδοῦς καὶ ἰδιαιτέρας μελέτης

ποιῶνται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς παύσεως ἐφημερίων λόγω ἡλικίας, τὸ δὲ μὴ ἐφαρμόζωσι μονομερῶς τὸ μνησθὲν ἄρθρον 72 παραγραφ. 4, περὶ παύσεως ἱερέως, ἀλλὰ ἐν συνδυασμῷ πάντοτε πρὸς τὸ ἄρθρον 101, ἐξασφαλίζοντες διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ προσωπικῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν μερίμνης τὴν περίθαλψιν τῶν παυομένων ἱερέων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ προϋστάμενος τῆς Ἑλλ. Κοινότητος Λονδίνου Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης κατόπιν ἐπισήμου προσκλήσεως ἐποίησατο πρό τινος ἐν μεγάλῃ τινὶ αἰθούσῃ σπουδαιότατην διάλεξιν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ἄπταιστον ἀγγλικήν. Ἡ διάλεξις δεήρκεσεν ἐπὶ ὥραν καὶ πλέον, εἶτα δὲ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν ἀγορητὴν διάφοροι περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐρωτήσεις, εἰς ἃς εὐστοχώτατα ἀπήντησε. Τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἀποτελούμενον ἐξ ἐπιλέκτων Ἑλλήνων καὶ ὁμογενῶν ἀπεκόμισε τὰς ἀρίστους τῶν ἐντυπώσεων, εὐμενέστατα δὲ προὐκάλεσε σχόλια ἢ τε εὐφράδεια καὶ ἢ ἱερά τοῦ ἀγορητοῦ περιβολή, καὶ πλείστοι τῶν ἀκροατῶν ἐκράτουν σημειώσεις, ἄλλοι δὲ ἐστενογράφουν μέρη τοῦ λόγου. Ὁ πανοσιολ. κ. Κωνσταντινίδης ἐπισήμως προσεκλήθη καὶ εἰς Μπόνμουθ, πόλιν τρίωρον τοῦ Λονδίνου ἀπέχουσαι, ἵνα ποιησῆται διάλεξις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ 12 λήγοντος, ὡς ἀναγράφει ὁ «Πάντανος», ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Π. τὸν Πατριάρχην Μελέτιον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Καΐρου ὁ Πατριάρχης τῶν Κοπτῶν Μακαριώτατος Ἄμπα Ἰωάννης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κένας. Εἰς τὴν Α. Μακαριότητα τὸ πρῶτον ἐπισκεπτομένην τὸν ἡμέτερον Πατριάρχην ἐγένετο ἐπίσημος ὑπόδοχή. Προὔπαντήθη εἰς τὴν ἐξώθυραν ὑπὸ τοῦ Π)κοῦ Ἐπιτρόπου Μητροπ. Πτολεμαΐδος καὶ τοῦ κλήρου τῶν Π)χείων μετὰ τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων τὸ τροπάριον τοῦ Ἁγ. Νικολάου. Εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ ὑπεδέχθη αὐτὸν ἡ Α. Θ. Π. ἀνταλλάξασα ἀσπασμόν. Ἐν τῷ ναῷ ὁ Κόπτης Πατριάρχης προσσηυχήθη καὶ ἠλόγησε τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων «Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα». Εἰς βραχείαν προσφώνησιν ἡ Α. Θ. Π. μεταφράζοντος τοῦ ἱερέως Στεφάνου, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν ἑαυτῆς καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας του διὰ τὴν τιμητικὴν ταύτην ἐπίσκεψιν καὶ ἐξῆρε τὸν δεσμόν τῆς ἀδελφοσύνης τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἀπήντησε δὲ ἡ Α. Μ. βεβαιούσα τὴν ἀμοιβαιότητα τῶν αἰσθημάτων τούτων. Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ αἰθούσῃ ἡ Α. Μ. προϋπέμφθη μετὰ τῶν αὐτῶν τιμῶν.

—Ἡ Κοινότης Πόρι—Σαΐδ διεμαρτυρήθη πρὸς

τὸν Παν. Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας διὰ ψηφίσματος κατὰ τῶν ὀλίγων ἀτακτησάντων παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ Πατριάρχης ἀπαντήσας συνέστησε μετριοπάθειαν. «Ἐπαινοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν τὰ αἰσθήματα ταῦτα, ὅσον λυπούμεθα διὰ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀπειθούτων καὶ ἀτακτούντων. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πρέπει νὰ εὐρύνηται ἡ διάστασις ἀλλὰ τοῦναντίον παντὶ τρόπῳ πάντες νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὁμοιότητος, θεωροῦμεν ἐπάναγκες ὅπως τὰ νομιμόφρονα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ὑποβοηθήσωσι τὰς εἰρηνικὰς προσπαθείας ἀκόμη καὶ διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ ἐκδηλώσεων ἐρεθιστικοῦ χαρακτῆρος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, διακόψασα τὰς συνεδρίας αὐτῆς, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου, θὰ ἐπαναλάβῃ ταύτας κατὰ τὴν 5ην Φεβρουαρίου. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πατριάρχου θ' ἀναβληθῆ ἕως τῆς διαρρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας Ἡδὴ ἐχειροτονήθησαν δύο βοηθοὶ Ἐπίσκοποι τοῦ Πατριάρχου, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἐφαρμοσθῆ ἡ διάταξις τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου περὶ Διαρκοῦς Συνόδου. Σκέψις ἐπικρατεῖ ὡσαύτως περὶ ἐκλογῆς ἰδίῳ Μητροπολίτου Δαμασκού ὅπως ὁ Πατριάρχης μείνῃ ἀπηλλαγμένος διοικητικῶν ἐπαρχιακῶν ἐνασχολήσεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἤρξατο ἐπανενδιδόμενος τὸ περιοδικὸν «Ἀπόστολος Βαρνάβας». Ὁ «Ἀπόστολος Βαρνάβας», ἐπίσημον ὄν τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ὄργανον καὶ ἀναγράφων αὐτῆς τὰ χρονικά, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν διδασχὴν καὶ διαπαιδαγωγίαν τοῦ εὐσεβοῦς κυπριακοῦ λαοῦ, ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἔρευναν τῆς ἱστορίας τῆς κυπριακῆς ἐκκλησίας καὶ φροντίζει περὶ ἐκδόσεως τῶν ἀνεκδότων ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Μονῶν, ἀσμένως ἅμα δεχόμενος καὶ ξενίζων ἐν ταῖς στήλαις αὐτοῦ πᾶσαν ἄλλην πραγματείαν, θέμα ἔχουσαν εὐεργετικὸν ἐκ τῆς καθόλου θεολογίας, τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας, τῆς ἀρχαιολογίας καὶ τῆς παιδαγωγικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Σερβίας διὰ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Τιμόκ κ. Αἰμιλιανοῦ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν τέσσαρας χιλιάδας δηνάρια ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ἱερέων Κορινθίας, ἅτινα παρεδόθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Κορινθίας κ. Δαμασκηνῷ. —Κατὰ τηλεγραφικὰς εἰδήσεις ἐκ Βελιγραδίου

ἀπεφασίσθη ὅπως μελετηθῆ ἡ προσαρμογὴ τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Σερβίας πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ὡς γνωστὸν ἡ Ἐκκλησία Σερβίας εἶχε πρωτοστατήσει ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, ἀλλὰ δὲν προέβη εἰσέτι εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων ὁ ἐν Μόσχᾳ «σύνδεσμος τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας» διωργάνωσε διάφορα ἀντιθρησκευτικὰ δῆθεν παιδολογήματα πρὸς ἐμπαιγμὸν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ μείωσιν τῶν ἀπὸ τῆς μεγάλης ἑορτῆς ἱερῶν ἀναμνήσεων τῶν χριστιανῶν.

— Ἐν τῇ πόλει Τούλα τὸ τοπικὸν δημοτικὸν συμβούλιον ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ἐνορίτας τὴν κροῦσιν τῶν κωδῶνων τῶν ναῶν ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐνοχλεῖ τοὺς ἐν τοῖς σοβιετικοῖς καθιδρούμασιν ἐργαζομένους.

— Εἰδήσεις προερχόμεναι ἐκ τῶν περὶ τὸν ἐν Παρισίοις μητροπολίτην Εὐλόγιον ρωσικῶν κύκλων ἀναφέρουσι τὰ ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησιαστικὰ τῆς Πατριάρχικῆς Ἐκκλησίας ὅλως διάφορα τῶν ὑπὸ τῶν ἐν Κρόλοβιτς μεταδιδομένων. Οὕτω οἱ μητροπολίται Σέργιος καὶ Πέτρος φέρονται ἀλληλέγγυοι καὶ ὁμόφρονες. Ὁ τοποτηρητὴς μητροπ. Πέτρος λέγεται πλήρως ἐπιδοκιμάζων τὴν δρᾶσιν τοῦ τοποτηρητέοντος μητροπ. Σεργίου, ὡς τὴν μόνην διέξοδον ὑπὸ τὰς σημερινὰς ἐν Ρωσίᾳ συνθήκας. Ὁλόκληρος ἡ Μόσχᾳ ἀναγνωρίζει αὐτὸν ὡς ἀνωτάτην κανονικὴν ἐκκλησ. ἀρχὴν, περιβάλλει δ' αὐτὸν δι' ἀγάπης ὡς δῆλον ἐκ τῆς μεγίστης συροῆς ἐκκλησιασματος κατὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ τελουμένας ἱερουργίας.

— Ἐν Ρωσίᾳ ἐξακολουθεῖ ὁ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀγὼν. Ἐν ταῖς εἰρηκαῖς εὐρίσκονται σήμερον 117 ὀρθόδοξοι κληρικοί, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ τέλεσις πάσης ἱεροπραξίας. Ὁ πρὸ 250 ἐτῶν ἀνεγερθεὶς λουθηρανικὸς ναὸς τοῦ ἁγ. Μιχαὴλ ἐν Μόσχᾳ ἐκλείσθη. Ἐνεκα τῶν πιέσεων τῆς λογοκρισίας ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν ἔκδοσίν του τὸ ἐν Μόσχᾳ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκδιδόμενον εὐαγγελικὸν περιοδικόν. Ἡ αὐτὴ σιᾶσις τηρεῖται καὶ πρὸς τὸν καθολικισμόν.

— Γενομένης στατιστικῆς ἐρεῦνης μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ἐν Μόσχᾳ, ἐλήφθησαν γραπτὰ ἀπαντήσεις παρὰ 615 μαθητῶν. Κατὰ τὰς ἀπαντήσεις ταύτας τὰ μὴ πιστεύοντα εἰς Θεὸν παῖδια εἶνε 358 (58, 20)ο, τὰ πιστεύοντα 257 (41, 80)ο, τὰ προσευχόμενα 209 (34ο)ο, καὶ τὰ μεταβαίνοντα εἰς τοὺς ναοὺς 194 (31,50)ο. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο καὶ μάλιστα εἰς τὰς τάξεις τῶν δι' ἀγρύτων μόχθων διαφθειρομένων θρησκευτικῶς παίδων, ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἀντάξιον τῶν προσδοκιῶν τῶν μπολσεβίκων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ ἐν Βελιγραδίῳ τῆς Σερβίας οργανωθεῖσα ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων προοριζομένων πρὸς ἔκδοσιν ἀναμνησικοῦ τόμου εἰς τιμὴν τοῦ ἀειμνήτου Ἐπισκόπου Δαλματίας Νικοδήμου Μίλας, διακτιθέντος διὰ τε τὴν πνευματικὴν δρᾶσιν καὶ τὴν θεολογικὴν του μάθησιν, ἐξέλεξε ἐπίτιμον αὐτῆς μέλος τὸν πρωθιεράρχην τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Διονύσιον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νικολάου Π. Παπαδοπούλου, πρωτοπρεσβυτέρου. Ἐκκλησιαστικαὶ σελίδες ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀθήναι 1929. — Τινάτων κεφαλαίων: καταστροφὴ ἐκκλησ. βιβλίων, δοξολογία-παρακλήσεις-λειτανεῖαι-εὐχαί-τροπάρια, κατάλυσις τεσσαρακοστῶν καὶ γηστειᾶς, περιβολὴ κληρικῶν, κληρικοὶ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, βάπτισμα ὀθωνανῶν κλ., ἐξ ὧν καταφαίνεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ βιβλίου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΔΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοπηκῶν διακηρύττει ὅτι συνεπεία τῆς ὑπ' ἀριθ. 8210, ἔτους 1928 διαταγῆς τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησην 10 ἔριφων καὶ 20 ἀνῶν, γενησομένης τῆς δημοπρασίας ἐν Ἀργεῖ τῇ 3 Φεβρουαρίου 1929 ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου Ἀρτῆς Ἀρξάμη τῇ 10 π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12 τῆς μεσημβρίας.

Τὴν 27ην Ἰανουαρίου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Δομβραίνῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θίσβης, Κωνσταντίνου Γ. Κατσιμπάρδι, ἡ ἐπισκευὴ ἐνὸς κίονος καὶ ὑποστήριξις τοῦ θόλου τοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ Ἱερᾶς Μονῆς Μακαριστίσης συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς σχετικῆς διακηρύξεως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης ἐνὸς οἰκοπέδου αὐτῆς, κειμένου ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Καλιανδρεί ἐκτάσεως 380 τεκτονικῶν πήχεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 27ῃ Ἰανουαρίου 3η καὶ 10η Φεβρουαρίου ἐν τῷ συνηθεῖ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν παρουσίας τοῦ Συμβολαιογράφου Κ. Χριστοφίλη καὶ ἀντιπροσώπῳ τῆς Μονῆς ἀπὸ 10—12 π. μ. Διὰ πάσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον τῷ κ. Χριστοφίλῃ Συμβολαιογράφῳ Μεσολογγίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζοχόλῃ Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ διακηρύσσει ὅτι ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ δικαίωμα τῆς ῥητινοσυλλογῆς τῶν πευκοδένδρων τῆς Μονῆς, τῶν κειμένων ἐν θέσει περὶ τῆς Μονῆς. Ἁγίου Προκοπίου Κόκινου Πετρίτη, καὶ Πατήματα. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δερβενίῳ τῇ 24 Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ζαχόλης Κωνσταντ. Τσαπισάνη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ, καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως ἢς ἀντίγραφον εὐρίσκειται εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον ἢ θὰ οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ λάβωσι γινώσκιν. Καὶ ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται διὰ τὸ δᾶσος περὶ τῆς Μονῆς δραχ. 3500 καὶ 100 ὀκ. ρητίνης τοῦ Ἁγίου Προκοπίου δραχ. 3500. Κόκινου Πετρίτη δραχ. 600 καὶ 60 ὀκ. ῥητίνης, καὶ Πατήματα 300 δραχ. Καὶ ὡς ἐγγύησιν θὰ καταβάλωσι κατὰ τὴν δημοπρασίαν εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς τὸ 1)10 τοῦ ἐξαετοῦς μισθώματος καὶ ἀξιώχρεον ἐγγυητῆν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
Δημιουπόλεως καὶ Πρωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ
Διευθυντῆς: ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς

Ἑσπ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικες» Ὁδὸς Σταδίου 44 — Ἀθήναι